

בְּתוֹלָשׁ, אלא רק לאחר שנעשה מחובר. על כן הקילו בו חכמים
שלא יפסלו המים העוברים דרכו את המקוה בשלשה לוגים.
חוזרת הגמרא לשיטת רב יוסף שיאוש אינו קונה, ומקשה: מִיִּתְיָב,
הַנֶּבֶךְ, וְהַגִּלְגַּל, וְהָאֵמָּם – חמסן שלקח חפץ מבעליו בכוח ושלם להם
תמורתו, אם הקדישו את החפץ הַקִּדְּשׁוֹן הַקִּדְּשׁ, והרי הוא אסור
בהנאה. ואם גבנו או גזלו פירות והפרישו מהם תרומה, תְּרוּמָתָן
תְּרוּמָה ואסורה לזרים. וכן מִעֲשִׂיֹתֶיךָ שהפרישו מהפירות, הלה
עליו תורת מַעֲשֶׂה. ומאחר שאין אדם יכול להקדיש ולתרום דבר
שאינו שלו, בהכרח שטעם הברייתא הוא משום שנקנתה להם
הגניבה והגזילה מחמת יאוש הבעלים, ולא כרב יוסף הסובר
שיאוש אינו קונה בגניבה ובגזילה.
מתרצת הגמרא: אֲמַרְי, לעולם יאוש אינו קונה, וְהָתָם בברייתא
מלבד היאוש אִיכָא גַם שְׁנֵי הָשֵׁם על ידי ההקדש והתרומה, דְּהֵרִי
מַעֲיָקְרָא נקראו הפירות 'מִיכְלָא' [טבל], וְהַשְׁתָּא נשתנה שמם
לְתִירוּמָה. כמו כן הקדשות הַקִּדְּשׁ, משום שִׁמְעִיקְרָא נקרא החפץ
'חולין', וְהַשְׁתָּא נשתנה שמו ונקרא 'הַקִּדְּשׁ'.
הלשון הראשונה בדברי רב חסדא: אֲמַר רב חסדא אֲמַר רבי יונתן,
מִנִּין לְשֵׁנֵי מַעֲשֶׂה שְׁהוּא קוֹנֶה את הגזילה לגזול, שְׁנֵי אֲמַר בפרשת
גזילה (ויקרא ה כג) 'וְהָשִׁיב אֶת הַגְּזוּלָה אֲשֶׁר גָּזַל'. והרי היה די
שיכתב 'וְהָשִׁיב את הגזילה', מִה תִּלְמִיד לומר 'אֲשֶׁר גָּזַל', שֶׁאֵם
בשעת השבת הגזילה עדיין היא כְּעֵין שְׁגוּל אותה מהבעלים, וְהֵרִי
אותה לבעליה כמות שהיא, וְאֵם לֹא, אלא כבר אינה כמצבה
בשעת הגזילה, דְּמִים כְּעֵלְמָא כְּעֵין הגזול לְשִׁלּוּמֵי, והגזילה עצמה
נקנית לו.
מקשה הגמרא: הרי הֵא ייתור של 'אֲשֶׁר גָּזַל', מִכְּעֵי ונדרשו לְמַעוֹטֵי
גָּזַל אֲבִי, שְׁאִינוּ מוֹסִיף חוֹמֶשׁ עַל גָּזַל אֲבִיו. שכן חייבה התורה את
הגזול שכפר את הגזילה ונשבע לשקר על כפירתו, שֶׁאֵם לבסוף
הודה חייב להוסיף חומש מהגזילה, שנאמר בכתוב שלאחריו (שם)
כד', 'או מכל אֲשֶׁר יִשָּׁבַע עָלָיו לִשְׁקֹר וְשָׁלַם אֹתוֹ בְּרָאשׁוֹ וְהִמָּחֵתוּ
יִסֵּף עָלָיו'. אבל אם נשבע לשקר ומת קודם שהודה, אין בנו
מחייב חומש, שכן משמע מ'אשר גזל' שחייב חומש רק על גזילת
עצמו ולא על גזילת אביו. אם כן אין כתוב זה מיותר כדי ללמוד
ממנו ששינוי קונה.
מתרצת הגמרא: אֵם כן – אם אכן בא הכתוב רק למעט גזל אביו
מחומש, נִיכְתוּב הַחֲמֵשׁ 'וְהָשִׁיב אֶת גָּזְלוֹ', ומשמעות 'גזילו' היינו
למדים שאינו מוסיף חומש אלא על גזילו שלו בלבד, ועדיין יקשה
'אֲשֶׁר גָּזַל' לִמָּה לִי לְמַכְתָּב. אלא בהכרח ששִׁמְעֵי מִנְה תִּתֵּן – ששני
הדינים גם יחד נלמדים מ'אשר גזל', גם שאינו משלם על גזל אביו,
גם ששינוי קונה.
הלשון השניה בדברי רב חסדא הדורשת את הכתוב האמור בדרך
הפוכה:
וְאִיכָא דְאֲמַרְי, אֲמַר רב חסדא אֲמַר רבי יונתן, מִנִּין לְשֵׁנֵי שְׁאִינוּ
קוֹנֶה, שְׁנֵי אֲמַר 'וְהָשִׁיב אֶת הַגְּזוּלָה', ומשמע שעליו להשיב את גוף
הגזילה מִכָּל מָקוֹם, ואפילו לאחר שנשתנתה מכפי שהיתה בשעת
הגזילה.
מקשה הגמרא: וְהָאֵתִיב בְּתִיב בהמשך הכתוב 'אֲשֶׁר גָּזַל', ויש לדרוש
מיתור זה שאין הגזול מחוייב להשיב את הגזילה עצמה, אלא אם
כן היא כפי שהיתה בשעת הגזילה.
מתרצת הגמרא: הייתור הַהוּא של 'אשר גזל' מִכְּעֵי לִיה [נצרן]
כדי ללמדנו, שרק על גָּזְלוֹ שֶׁל הוּא מוֹסִיף חוֹמֶשׁ על תשלום
הקרן, וְאִין הֵבן מוֹסִיף חוֹמֶשׁ עַל גָּזַל אֲבִיו שנשבע לשקר ומת קודם
שהודה.
מקור לכך שיאוש אינו קונה בגזילה: אֲמַר עוֹלָא, מִנִּין לְאִישׁ
הבעלים שְׁאִינוּ קוֹנֶה לגזול את הגזילה לענין שיוכל להקריבה,
שְׁנֵי אֲמַר במלאכי (א יג) 'וְהֵבֵאתֶם גָּזוּל אֶת הַפֶּסֶחַ וְאֶת הַחֹלֶה,
וְהֵבֵאתֶם אֶת הַמִּנְחָה, הָאֲרֵצָה אוֹתָהּ מִיָּדְכֶם אָמַר ד''. כלומר,
קרבותו אלו פסולים ואינם עולים לרצון. ומסמיכות 'גזול' ל'פסח'
יש ללמוד שפסול גָּזוּל דוֹמֵם [דומה] לפסול בעל מום דְּפֶסֶחַ
ובהמה חִיגְרָת, צוֹלַעַת. מִה פֶּסֶחַ דְּלִית לִיה תִּפְתָּא כָּלָל להיות
כשר לקרבן, שכן מום קבוע הוא,

הָאֵל לֹא הָיָה – אילו לא תקנת השבים זה, היה המריש הַרְרָה כְּעֵינִיה
לבעליו כמות שהוא, ואפילו שנשתנה שמו, ומכאן ששינוי השם
בלא שינוי מעשה אינו קונה, ולא כרב יוסף.
אֲמַר רב יוסף לתרץ: אין ראיה מכאן ששינוי השם אינו קונה,
משום שִׁמְעֵי שְׁמוֹ עָלָיו, ואף לאחר שקבעוהו בבנין הוא נקרא
'מריש'. ומאחר שלא נשתנה שמו לא קנאו הגזול.
מוביח רב יוסף בדבריו שאף קורות הקבועות בבנין קרויות 'מריש':
דְּתִנְיָא, נאמר ביחזקאל (מא כו) 'וְצִלְעוֹת הַבַּיִת וְהָעוֹבִים', שנראתה
צורתם ליחזקאל במראה הנבואה בכלל צורתו של כל בית
המקדש העתידי. ומפרשת הברייתא, 'וְצִלְעוֹת הַבַּיִת' אֵלּוּ הַמְּלִטָּמִין
– הנסרים המונחים על עובי הכתלים סביב חלל החלונות
והפתחים כמסגרת להם. וְהָעוֹבִים אֵלּוּ הַמְּרִישוֹת – קורות התקרה
עצמם. הרי לנו כי אף לאחר שקבועות הקורות בבנין הן נקראות
'מריש'.
תירצו נוסף על קושיית אביי ממריש: רבי יוֹרָא אֲמַר, אף ששינוי
השם קונה, אך שְׁנֵי הַחֹזֵר לְבְרִיתוֹ בְּשֵׁנֵי הָשֵׁם – שינוי השם
שיכול לחזור לשמו הקודם, לֹא הוּא שְׁנֵי לִקְנוֹת את הגזילה.
לפיכך, אין הגזול קונה את הקורה על ידי קביעתה בבנין, שכן אף
שעתה היא קרויה 'שללא', מכל מקום אם יסתר הבנין תחזור
להקרא 'מריש' כשמה הראשון. אבל שינוי השם שאינו יכול
לחזור לקדמותו, כגון עור שייחדוהו לעיצבא, אינו חוזר לעולם
להיקרא עור כבתחילתו, ועל כן מועיל שינוי שמו לקנותו.
קושיא מברייתא על רב יוסף הסובר ששינוי השם קונה: גזרו
חכמים (מקוואות פ"ג מ"א), שֶׁאֵם נפלו שלשה לוגים מים שאובים
לתוך מקוה שאין בו ארבעים סאה, אפילו אם נוספו בו לאחר מכן
מי גשמים והשלימו שיעור זה, פוסלים מים שאובים אלו את
המקוה.
מקשה הגמרא, וְשֵׁנֵי הָשֵׁם שְׁאִינוּ חֹזֵר לְבְרִיתוֹ, מִי [וכן] הוּא שְׁנֵי
ושוב אינו אותו חפץ שהיה בתחילה אלא הוא כפנים חדשות. וְהֵרִי
צִינוֹר מעץ ארוך העשוי להולכת מים, דְּמַעֲיָקְרָא לפני שנחקקה
צורתו נקרא 'קִצְצִיתָא' [ענף קצרץ], וְהַשְׁתָּא הוא קרוי 'צִינוֹרָא'.
וְתִנְיָא, צִינוֹר שִׁחְקָיו וְהַתְקִינוּ להולכת המים, וְלִבְסוֹף קִבְעוּ
בקרע, עדיין הוא נחשב לכלי, ועל כן הוא פוֹסֵל אֶת הַמְּקוֹה –
שֶׁאֵם עברו דרכו שלשה לוגים מים, ונפלו לתוך המקוה פסלוהו
כדין מים השאובים בכלי. אולם אם בתחילה קִבְעוּ את העץ
בקרע וְרָק לְבְסוֹף חִקְקוּ בצורת צִינוֹר, אֵינוּ פוֹסֵל אֶת הַמְּקוֹה על
ידי המים שעברו דרכו ונפלו למקוה. שכן מאחר שהתחבר
לקרע קודם שנעשה כלי, הרי הוא בטל אליה ונעשה כקרע
סמיכה, ושוב אין חל עליו שם כלי אף לאחר שנחקק. לפיכך אין
למים העוברים בו דין מים שאובים, אלא הם כמים ההולכים על
גבי הקרע.
מסיימת הגמרא את קושייתה: וְאִי אֲמַרְי שְׁנֵי הָשֵׁם מִילָתָא היא,
וחפץ שהשתנה שמו נחשב לחפץ חדש, אם כן אֲפִילוּ צִינוֹר
שבתחילה קִבְעוּ לאדמה וְלִבְסוֹף חִקְקוּ, נִמִּי לִפְסֹל – גם הוא יש
לפסול את המקוה על ידי המים העוברים דרכו. שכן כשנחקק
ונעשה צִינוֹר נשתנה שמו ונעשה לחפץ אחר, ושוב אין זה אותו
עץ שהתחבר לקרע בתחילה, אלא תורת כלי עליו, וממילא
המים העוברים פסולים מדין מים שאובים.
מתרצת הגמרא: שְׁאִינוּ פסול שְׁאִיכָה, דְּמַדְרַבְנָן היא. שכן שלשה
לוגים מים שאובים אינם פוסלים את המקוה מן התורה. אלא
גזירת חכמים היא.
שוב מקשה הגמרא: אִי הָיָה – אם הקילה הברייתא בפסול שאיבה
שהוא רק מדרבנן, אם כן אֲפִילוּ בצִינוֹר דְּרִישָׁא שחקקו ולאחר מכן
קבעו בקרע, נִמִּי היה לה להקל בו שלא יפסול את מימיו בפסול
זה. שכן אף צִינוֹר זה קבוע עתה בקרע, ולגבי פסול דרבנן אין לנו
להחשיבו לכלי.
מתרצת הגמרא: אין לדמות את שני הציצורות זה לזה. שכן הָתָם
– בצִינוֹר שחקקו ואחר כך קבעו, אִיכָא תוֹרַת כְּלִי עָלָיו כְּעוֹד היותו
תְּלוּשׁ קודם קביעתו בקרע, ואינה מסתלקת גם לאחר חיבורו.
אולם הָתָם – בצִינוֹר שקבעו ואחר כך חקקו, אֵין תוֹרַת כְּלִי עָלָיו

בבא קמא דף סז עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז וזהר" (ליום שבת קודש) קצט

אף פסול קרבן זוול, דלעולם לית ליה תפלתא להקרב למזבח כמות
 שהוא, לא שניא לפני יאוש, ולא שניא אחר יאוש, וגם אם הקדישו
 לאחר שהתיאשו בעליו ממנו אינו כשר למזבח.
 מקור נוסף לכך שיאוש אינו קונה בגזילה: רבא אמר, מהכא למדנו
 שאין יאוש קונה בגזילה. ששינוי בברייתא. נאמר בפרשת עולה
 (ויקרא ג, א) 'אם עלה קרבנו', ומכאן שדווקא 'קרבנו' של המקריב
 כשר להקרב, ולא קרבן הזול. מפרש רבא את דברי הברייתא,
 אימת נאמר דין זה. אילימא שהקדיש הגולן את הבהמה הגזולה
 לפני יאוש הבעלים ובא להקריבה, הלא פשיטא שאינה ראויה
 להקריבה, ולמה לי קרא לפוסלה למזבח. שהרי אין חל עליה
 ההקדש וחולין גמורים היא, שכן אינה של הגולן, ואין אדם
 מקדיש דבר אינו שלו. אלא לאו – בהכרח שהקדישה הגולן לאחר
 יאוש הבעלים, ומשמיענו הכתוב שגם באופן זה היא פסולה
 להקריבה. ואם כן שמיט מנה, יאוש לא קני בגזילה.
 מסיימת הגמרא: אכן שמיט מנה מברייתא שיאוש אינו קונה את
 הגזילה.
 שואלת הגמרא: כיצד הוכיח רבא מדברי הברייתא האמורה
 שיאוש אינו קונה. והא רבא עצמו הוא דאמר לעיל (סו: שברייתא
 זו מדברת באופן דגול קרבן דתבריה, לאחר שכבר הקדישו בעליו
 למזבח, שאין הגולן קונה אותה ביאוש משום שהקדיש אינו נגול,
 ואין בו לגולן קנייני גזילה. אבל אם גזל בהמת חולין להקדישה
 לאחר יאוש יתכן שהיה כשירה להקריבה. ואם כן איך הוכיח
 שיאוש אינו קונה בגזילה.
 מתרצת הגמרא קושיא זו בשני אופנים: איבעית אימא, תר (חזור)
 ביה רבא ממה שהעמיד לעיל את הברייתא בגזול בהמה מוקדשת,
 ולבסוף העמידה בגזול בהמת חולין והקדישה, ועל כן הוכיח שפיר
 מדבריה שיאוש אינו קונה. ואיבעית אימא, חד מינייהו – אחת
 משתי המימרות אלו הסותרות זו את זו, רב פפא תלמידו של רבא
 אפרה, ולא רבא.
 שנינו במשנה. ומדת תשלומי ארבעה וחמשה וכו', למי שטבח ומכר
 בהמה שגנב, אינה נוהגת אלא בשור ושה בלבד:
 הגמרא מבארת מדוע אין אנו לומדים משור ושה לכל בעלי
 החיים. שואלת הגמרא: ואמאי, נילף – הלא נוכל ללמוד בגזירה
 שור' שור' משבת, מה לחלוק לגבי שבת, תיה וקוף פיוצא תהן,
 אף כהן, בתשלומי ארבעה וחמשה על גניבה, תיה וקוף וכל
 הבהמות פיוצא תהן, שדינם שור לשורו ושיו. משיבה הגמרא:
 אמר רבא, אמר קרא שור ושה' שור ושה' שני פשיטא, שמתחילה
 נאמר כי יגנב איש שור או שה ושוב נאמר חמשה בקר ישלם
 תחת השור וארבע צאן תחת הששה, ופעם אחת משתיתן מיותרת,
 והרי זה בא ללמד ששור ושה אין – כן, יהיה נוהג בהם דין זה של
 תשלומי ארבעה וחמשה, ואילו מיד אחרת – דברים אחרים, לא
 יהיה נוהג בהם דין זה.
 הגמרא מבררת את דברי רבא: אמר בני הישיבה ודנו
 בדברי רבא, ושאלו, תי מיתר – איזו פעם מיותרת, אילימא שור
 ושה דסיפא – המוכרים בסוף הפסוק, מיתר, ומשום דניכתוב
 רחמנא – שיכולה היתה התורה לכתוב 'כי יגנב שור או שה וכתבו
 (ומכרו) [או מכרו] חמשה בקר ישלם תחתיו וארבע צאן תחתיו' בלא
 להזכיר שור ושה בסופו כלל, הלא אי כתב רחמנא תי – אם היתה
 התורה כותבת כן, הוה אמנא בעי שלימי – הייתי אומר שעליו
 לשלם תשעה פעמים לכל אחד ואחד ממה שגנב, שבין לשור ובין
 לשה ישלם חמשה בקר וארבע צאן, שהרי לא היה נאמר אלא
 לשה חמשה תחתיו וארבעה תחתיו, דדיינו תשעה, ולא היה
 מפורש בפסוק שהכותנה היא שחמשה על שור וארבעה על שה.
 הגמרא דנה במה שאפשר לטעון כדי לדחות טענה זו: ובי תימא
 להשיב על כך, שלא נטעה לחייב תשעה על כל גניבה בין שור בין
 שה. משום דהא תתי' תתתי' פעמיים, ואם כוונת התורה
 לחייב תשעה היה נאמר 'חמשה בקר וארבע צאן ישלם תחתיו',
 וממה שהתורה חילקה אותם לשנים וכתבה 'חמשה בקר ישלם
 תחתיו וארבע צאן תחתיו' יש ללמוד שהכוונה חמשה בקר תחת

השור וארבע צאן תחת הששה, וממילא שוב יש לומר ש'שור' ו'שה'
 שהוזכרו כאן, כשאמרה תורה 'חמשה בקר ישלם תחת השור'
 וארבע צאן תחת הששה, מיותרים הם. אם תאמר כך, יש לדחות
 את דבריך, משום שה'תתתי' מיתר – מיתר הוא, ותהא – אותו
 'תתתי' מיכא, ליה לדרשה אחרת – נצרך הוא לדרשה אחרת,
 דתניא, 'כול הייתי אומר שאם גנב אדם שור שוה מנה – מאה זוז,
 שישלם תחתיו שוורים נגדין – כחושים וקרוכים למות, תלמוד לומר
 'תתתי' תתתי' פעמיים, תחת השור' ו'תחת הששה' ללמד
 שמשלם שור שהוא תחתיו ושוה כמותו. ומעתה אין לשאול למה
 כתבה התורה 'תתתי' פעמיים, כיון שבאה בזה ללמד שמשלם
 שוורים השוים בערכם למה שגנב, וכיון שכן שוב יש לומר שאילו
 נכתב 'חמשה בקר ישלם תחתיו וארבע צאן תחתיו' הייתי אומר
 שחייבה התורה לשלם תשעה על כל גניבה, ואם כן אי אפשר
 לומר שהשור ושה המיותרים הם אלו הכתובים בסופו של הפסוק.
 הגמרא דנה באפשרות אחרת שבאלה איזה תחת השור' מיותרים:
 אלא כוונת רבא לשור ושה דרישא – שבתחילת הפסוק, שנאמר 'כי
 יגנב איש שור או שה, שהוא מיתר, משום דניכתוב רחמנא כי יגנב
 איש וכתבו (ומכרו) [או מכרו] חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע
 צאן תחת הששה, וממה שהזכירה התורה שור ושה גם ברישא, הרי
 זה בא ללמד שרק על שור ושה נאמר דין ארבעה וחמשה. הגמרא
 מקשה על הסבר זה בדברי רבא: אי כתב רחמנא תי – אם היה
 נכתב כך, הוה אמנא שמשלם עד דניכב תרי וכתב להו – עד
 שיגנוב שתי בהמות וטבח אותן, ואם כן אין השור והשה שברישא
 מיותרים שהרי אי אפשר שלא לכתוב ברישא 'שור או שה' שמכך
 יודעים אנו שחייב ארבעה וחמשה על טביחה הוא אף כשגנב אחד
 בלבד. משיבה הגמרא: אין לטעות ולומר כן, משום ש'וכתבו'
 תיב, בלשון יחיד, שהמשמעות היא שטבח תיב בלבד. שואלת
 הגמרא: ואמאי – ועדיין יש להזכיר 'שור או שה' ברישא, בכדי
 שלא נאמר שאינו חייב ארבעה וחמשה על מכירה עד דניכב
 תריווהו ומזין להו – עד שיגנוב שתי בהמות וימכרם. משיבה
 הגמרא: אין לטעות ולומר כן, משום ש'וכתבו' תיב, בלשון יחיד,
 שהמשמעות היא שמכר תיב בלבד. שואלת הגמרא: ואמאי הוה
 אמנא – ועדיין יש להזכיר 'שור או שה' ברישא, שאם לא כן הייתי
 טועה לומר שאינו משלם עד דניכב תרי וכתב תי ומזין תי – עד
 שיגנוב שתי בהמות וטבח אחת ומכר אחת. משיבה הגמרא: גם
 בזה אין לטעות משום ש'וכתבו' או מכרו' תיב, שמשמע שעשה
 או זה או זה. שואלת הגמרא: ואמאי הוה אמנא עד דניכב תריווהו
 וכתב תי ומזין תי ומזין תי ומזין תי – עדיו הייתי אומר
 שאינו משלם עד שיגנוב את שניהם, וכאומר בפסוק שמשלם
 'תחת השור' ו'תחת הששה', ומשמע שגנב את שניהם, ורק לגבי
 הטביחה או המכירה מדובר שטבח אחד ואת השני השאיר, או
 שמכר אחד ואת השני השאיר, כאמור וכתבו או מכרו'.
 אלא מה שאמר רבא ש'שור' ו'שה' מיותרים, כוונתו שהשור דסיפא
 והשה דרישא מיתר – מיותרים הם, כיון דניכתוב רחמנא – שיכולה
 התורה לכתוב 'כי יגנב איש שור וכתבו (ומכרו) [או מכרו] חמשה
 בקר ישלם תחתיו וארבע צאן תחת הששה', והמשמעות היא שאם
 יגנוב שור וטבח או מכרו ישלם חמשה ואם יעשה כן בשה ישלם
 ארבעה, ואם כן, שור דסיפא ושה דרישא למה לי, שמיט מנה ששור
 ושה, אין – כן, רק בהם נאמר דין תשלומי ארבעה וחמשה, ואילו
 מיד אחרת – בהמות אחרות, וכן חיות ועופות, לא נאמר בהם דין
 זה:
 שנינו במשנה, אין הונגב אחר תנב משלם תשלומי פסל:
 מבואר במשנה שכשגנב מהגנב חפץ שגנב מאחרים אין משלם
 כפל אלא את הקרן, דדיינו את הגניבה בלבד. הגמרא מבארת את
 המשנה: אמר רב, לא שנו אלא שהגנב השני גנב את החפץ לפני
 יאוש בעליו ממנו, שאז עדיין הוא של בעליו הראשון, ועל כן אין
 משלם כפל לגנב שממנו גנב. אלא אם גנב לאחר יאוש בעליו ממנו,
 כיון שיאוש קונה, יצא החפץ מרשות בעליו וקנא' גנב ראשון והוא
 שלו, וגנב שני משלם תשלומי פסל לגנב ראשון, שאין זה גונב מן

המשך ביאור למסכת בבא קמא ליום שבת קודש עמוד ב

1	הגנב אלא גונב מהבעלים. הגמרא מביאה מה שהקשו על כך: אָמַר	7	בַּחֲמָא על ידי שהועיל להוציאו מרשות בעליו לגמרי בטביחה או
2	רַב שֵׁשֶׁת, אָמִינָא – אומר אני, כִּי נִיִּים וְשָׁכִיב רַב אָמַר לְהָא שְׂמַעְתָּא –	8	במכירה. ויש לברר כיצד הוציא את הגניבה מרשותם, שהתינח
3	כאשר התנמנם רב ושכב לישון אמר דברים אלו, כלומר שלא	9	בטביחה, יצאה הגניבה מרשותם על ידי שיש שינוי מעשה, אבל
4	דקדק בדבריו, שאינם נכונים, דִּתְנִיָּא, אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מִפְּנֵי מָה	10	במכירה שמכר את השור או השה, אֵימַת – אימתי מכרם שעל ידי
5	אָמְרָה תוֹרָה שאם גנב שור או שה וטָבַח וּמָכַר אותם, מִשְׁלָם תַּשְׁלוּמֵי	11	כך יצאו מרשותם, אֵילִימָא שמכרם לְפָנֵי יְאוּשׁ בעליו ממנו,
6	אַרְבָּעָה וְחֲמִשָּׁה, מִפְּנֵי שְׁנֵשֶׁתֶּרֶשׁ – הכה שורשים ונתחזק והעמיק		